

торгъ и благоговѣніе. Сърдце-то ѝ горяло отъ желаніе да раскаже тажъ радости въстѣ между сограждане-тъ си; тя оставила водоноса, оттекла въ града и говорила всѣкому, когото срѣщашла: „приидете да видите челоѡѡка, който, безъ да мя знае, каза ми всячки-тъ ми работы! Виджте, да не бжде Той Христосъ?“

## ГЛАВА ХХІ.

ПРѢБЫВАНІЕ-ТО НА ІИСУСА ХРИСТА ВЪ САМАРІѢ.

Ученицы-тъ Іисусъ Христовы, като купили въ града, что имъ было нужно, возвърнѣли ся до Него и, като видѣли Учителя си да разговаря съ Самарянкѣ-тъ, зачудили ся. Тѣмъ станѣло любопытно да знажтъ, като за какво нѣчто Іисусъ Христосъ е говорилъ съ тажъ женѣ; но не смѣяли да Го попытатъ. Мълчешкомъ Му прѣдложили купениѣ-тъ хранѣ. Но като Го видѣли углубленъ въ размышленіе, казали: „Учителю, ето хлѣбъ.“ Іисусъ Христосъ отговорилъ: „Азъ имамъ хранѣ, кождо вы не знаете.“ Като не Му разумѣвали, ученицы-тъ хванѣли да говорятъ помежду си: „навѣрно, нѣкой Му е донесълъ ѣденіе.“ Тогава Господь имъ казалъ: „Моя-та храна е—да испѣлниѣ воля-тъ на оногова, който Мя е испратилъ, и да свърша дѣло-то, за което сѣмъ испратенъ. Вы говорите, че подиръ четири мѣсяцы ще настане время за жатвѣ: но Азъ ви казувамъ, че время-то на жатвѣ-тъ е вече настѣпило. Погледнете на нивы-тъ: тыя сѣ вече готовы за жатвѣ. Който жьне, ще приеме заплатѣ и ще събере плодъ за животъ вѣченъ. Наедно ще ся возрадватъ и онзи, който е сѣялъ, и онзи, който е жьнѣлъ. Но не онзи ще пожьне, който е посѣялъ. Азъ вы испращамъ да жьнете тамъ, гдѣ не сте сѣяли: други сѣ ся трудили, а вы ще съберете труда имъ.“

По думы-тъ на Самарянкѣ-тъ, мнозина отъ сограждане-тъ ѝ повѣрвали во Іисуса Христа, а народа-тъ дошѣлъ